

Gave. Jeg maa nu vel antage, at den ærede Forslagsstiller ikke vel vil kunne gaae ind paa min Anskuelse om den Maade, som jeg til Sagens Ordning her har antydet; men jeg har dog troet at burde udtale denne min Anskuelse, idet jeg har antaget, at det Vigtigste, som opnaaedes ved, at denne Lov nu her i denne Session kom til Forhandling, var, at de forskjellige Anskuelser kom til Orde, og jeg har formeent, at selv de mindste Bidrag til Opgavens Løsning ikke vilde være at forkaste.

B. Christensen: Naar jeg tager Ordet i nærværende Sag, og naar jeg navnlig maa gjøre det uden Tvivl med en Vidtløftighed, der maaskee er større, end Mange maatte finde det ønskeligt, da turde det have sin Undskyldning og sin Berettigelse, ikke blot i Sagens store Vigtighed, men ogsaa i den Maade, det Dieblik, hvori Forslaget er fremkommet, og Hensynet til den Mand, fra hvem det er kommet. Den ærede Forslagsstiller har indbragt denne Lov med en Beklagelse over, at Hans Majestæts Ministerium har skuffet den berettigede Forventning, det havde vaakt hos os om, at det selv vilde tage Initiativet i denne Sag, og han har, dersom jeg ikke feiler, bemærket, at nærværende hans Forslag allerede for et Aar siden har været indgivet til Ministeriet, men at han, da han ikke mærkede noget til Sagen deraf, endeligen nu har beqvæmet sig til at fremkomme med det her i Thinget. Jeg maa nu tilstaae, at jeg troer, denne Sag og Meningen om den i og udenfor vor Kreds fordrer eller idetmindste gjør det ønskeligt, at ikke blot dens Indhold, men ogsaa alle de andre Forhold, den berører, blive saa belyste, som det blot nogenlunde er muligt. Det forekommer mig nemlig, at man vil kunne finde det noget forunderligt, at et saa overordentligt vidtløftigt og vanskeligt Lovforslag, som dette, først bliver os forelagt i „den ellefte Time“ af vor Samvaren, først bliver os forelagt, efterat vi allerede partielt ere komne et godt Stykke ind paa Fasteafsløsningen med Hensyn til den Deel af samme, vi allerede have behandlet under Krongodset. Det forekommer mig, at man vel kunde frygte, at Indbringelsen af nærværende Forslag skulde kunne, visnok meget mod Forslagsstillerens

Hensigt og Dnsse, bringe en Standsning i Sagen istedetfor at bringe den Fremme, forsaavidt nemlig, at det maatte være rettere, hvad jeg helder til at troe, at angribe dette vidtløftige og vanskelige Forhold deelviis under de forskjellige Categorier af, til Exempel Krongods, offentlige Stiftelsers Gods og privat Gods; forsaavidt er det ganske vist, at der maa opstaae en Betænkelighed, naar et almindeligere Forslag, som dette, med en foreslaet Frist af 5 Aar pludselig optræder, og Betænkeligheden bliver dobbelt, naar Forslaget selv først fremkommer til Behandling i et Dieblik, hvor det forud er givet, at det ikke kan opnaae nogen endelig Afgjorelse. Den ærede Forslagsstiller har yttret, at det naturligtviis var hans kjæreste Tanke, om hans Forslag kunde opnaae at blive Lov, men at han ogsaa vilde finde en stor Tilfredsstillelse i, saafremt dette ikke maatte blive Tilfældet, at det dog havde givet Anledning til, at Sagen blev droftet. Jeg maa nu tilstaae, at, med al Anerkjendelse af det, forat jeg skal bruge den høitæredede Indenrigsministers Udtryk, Dpoffrende, der saaledes ligger i Forslagsstillerens Forventning, kunde dette dog muligen let friste Trediemand ind paa den urigtige Formodning, at Forslaget forud var gjort i den Forudsætning, med den Bevidsthed, at det ikke vilde kunne egne sig til at blive Lov, maaskee fordi Opgaven overhovedet var saa stor og vanskelig, at den ikke kunde løses ved Lov. Jeg vilde beklage, dersom en saadan Misforstaaelse maatte indsnige sig; thi jeg troer ikke, at den i nogen Maade er grundet. For mit Vedkommende maa jeg, selv efter at have hørt den omhyggelige Kritik og den med saa overordentlig Flid anlagte Modstand, som dette Forslag har fundet hos en æret Riisbogsmand fra Kjøbenhavn (Mourier) og hos Indenrigsministeren, dog tilstaae, at jeg troer, at Forslaget afgiver et Grundlag, hvorpaa Meget kan bygges, hvorved igjennem Forandringer og Forbedringer et godt Resultat dog maaskee kunde opnaaes. For mig har Forslaget derfor været et glædeligt Vidnesbyrd om, hvorledes det mere og mere maa paatrænge sig alle Fædrelandets tankende Mænd, at dette Forhold ikke længe tør lades uordnet, og hvad der navnlig for-